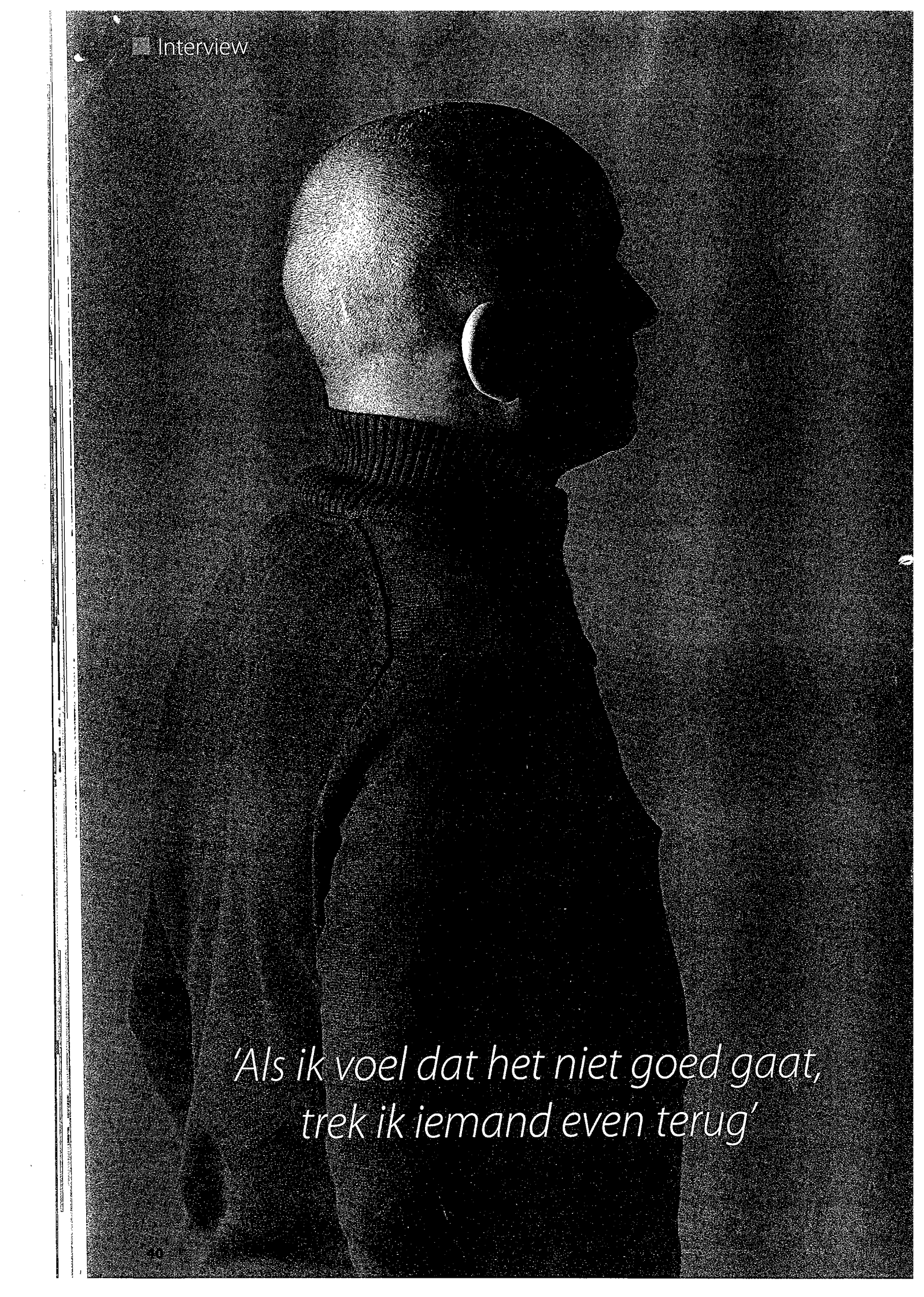

*'Als ik voel dat het niet goed gaat,
trek ik iemand even terug'*

'Een aanhouding is vaak een natuurlijk proces'

AE'ers moeten niet zelden aanhoudingen verrichten in complexe situaties die om bepaalde expertise vragen. Danny is commandant bij de Amsterdamse aanhoudingseenheid (AE). 'Mijn jongens worden er niet gelukkig van als het heel rustig is.'

Danny werkt sinds 1994 bij de politie en was onder andere wijkteamchef van twee Amsterdamse politiebureaus. Hij zat naast zijn reguliere werk bij de ME. Maar het wat strakkere, rigide karakter van de ME was niet echt aan hem besteed. "Ik ben te dynamisch, misschien wel te onrustig. Ik zoek meer flexibiliteit in de openbare orde. Ik ben bijna tien jaar geleden de AE-opleiding gaan doen en sindsdien actief binnen de aanhoudingseenheid van Amsterdam. De AE is een aparte tak van sport. Het moet je liggen. Als je de inzet van de AE en de ME met elkaar vergelijkt, maakt de AE een grotere inbreuk op je dagelijkse werk en je privéleven dan de ME. Ik heb vaak piket. Bij de AE is de spoeling vrij dun, in tegenstelling tot de ME. We moeten regelmatig op korte termijn en ad hoc optreden."

Over welke optredens gaat het dan?

"Inzetten die de expertise van de basispolitiezorg of de reguliere openbare ordestructuur overstijgen. Soms gevaarlijk, soms complex. We worden niet alleen ingezet bij rellen, voetbalwedstrijden of demonstraties maar ook een enkele keer in de buitenring bij de beveiliging van prominenten, bij ceremonies, zoals de Dodenherdenking na het incident met de Dam-schreeuwer of politiek-bestuurlijk gevoelige issues. Ik merk dat naarmate we breder inzetbaar zijn, men ons makkelijker weet te vinden. Een mooi voorbeeld van een gevoelig issue was de ontruiming van het tentenkamp met uitgeprocedeerde asielzoekers aan de Notweg in Amsterdam. Die kreeg enorm veel media-aandacht. We moesten ruim honderd asielzoekers van het kamp verwijderen, die zeer waarschijnlijk niet zouden meewerken. Dat was een heel ander optreden dan we doorgaans doen en het vraagt een heel andere aanpak dan bijvoorbeeld voetbalrellen. Dit optreden had een humaan karakter. We hielden ernstig rekening met sitdown-acties en het laatste dat ik wilde was geweld gebruiken en mensen in AE-busjes met harde hand afvoeren. Daarom kozen we ervoor om met mijn team herkenbaar in politie-uniform op

te treden. Eenmaal ter plaatse kregen we niet alleen te maken met de asielzoekers, maar ook met een tachtigtal sympathisanten - zoals buurtbewoners en enkele krakers - die het hek blokkeerden. Deze mensen stonden met de armen in elkaar gehaakt. We zijn volgens een opbouwmodel aan het werk gegaan. Eerst gingen wijkagenten en het vredesdetachement met de mensen in gesprek. Toen dat niet werkte, probeerden de platte petten van de openbare ordedienst mensen met zachte drang weg te krijgen. Maar dat ging niet soepel. Vervolgens is de AE aan de slag gegaan. Dat viel niet mee. We moesten tachtig mensen een voor een lostrekken en wegtillen. De jongens hebben het fantastisch gedaan. Met controle, met besef van het achterliggende verhaal en de camera's die over hun schouder meedraaiden. Ook al probeerden sommige sympathisanten hen uit te dagen, ze hebben zich niet laten kennen."

Wat is de kracht van de AE?

"We zijn in staat aanhoudingen te verrichten in complexe situaties. Ik denk dat daar onze kracht ligt. Het collectief is ons grootste wapen. Als mijn jongens aan de slag gaan, zijn ze een samengesmolten club van acht man, die allemaal weten wat zij moeten doen. De meeste jongens zijn niet met porto en oortjes uitgerust. Alleen de commandant en de plaatsvervanger hebben die verbindingen. De groep blijft namelijk altijd bij elkaar en hoeft alleen maar te weten wie ze moeten aanhouden en in welke veilige richting ze werken. Dat kan de commandant heel kort vertellen. Ik wil niet dat ieder lid communicatiemiddelen heeft. Dat zie je uit veiligheidsoverwegingen wel in andere eenheden. Het nadeel daarvan is dat teamleden eerder gaan rondzwerven, omdat ze kunnen horen wanneer ze aan de slag moeten. Maar als er met spoed AE nodig is, is de situatie hectisch en heb je geen tijd en ruimte om mensen bij elkaar te halen. Ik wil dat mijn mensen meteen in de bus kunnen springen zodat we weg kunnen."

>>

>> **Wat als een AE'er de grip op de situatie verliest?**

"Het blijft mensenwerk. Ik probeer ervoor te zorgen dat bij de jongens de meters niet in het rood gaan, hoe hoog ik hun professionaliteit ook acht. Dat kan ik me bij de ME helemaal voorstellen. Als je constant stenen naar je toe gegooit krijgt terwijl je daar maar staat en de demonstranten precies weten tot hoever ze letterlijk kunnen komen, snap ik dat je een keer denkt: 'Nu is hij binnen bereik en van mij.' Dat is een normale menselijke emotie, maar het is de kunst dat te bewaken met elkaar. Gelukkig gebeurt het niet vaak. Bij ons zitten daar dezelfde elementen in. Ik vraag mijn jongens wel om in de meest complexe en gewelddadige openbare-ordesituaties te stappen en aan de bak te gaan. Daar worden we wel eens geconfronteerd met extreem heftig geweld of gewonde collega's. Een ding dat we altijd met de groepscommandanten blijven bewaken is: als je voelt dat het niet goed gaat, trek iemand maar even terug. Ik merk dat naarmate een club kleiner en specialistischer wordt, het zelfreinigend vermogen toeneemt. Na afloop van elke aanhouding, als de verdachte is afgevoerd, houden ze elkaar scherp. 'Jij was veel te ver weg net, je had drie meter terug moeten komen.' 'Ik zag dat je net nog een tik uitdeelde, was dat wel nodig?' 'Hadden we het niet zo moeten oplossen?' Soms vallen er zelfs harde woorden. De jongens zijn erg bezig met hun vakbekwaamheid en dat heb ik ergens anders binnen de organisatie nog niet op dit niveau meegemaakt. Ik vind dat uniek."

Hoever moet je gaan om de aanhouding uit te voeren? Waar ligt de grens?

"We willen nooit zelf de escalatie zijn. Soms zien we daarom heel bewust af van een aanhouding omdat het de rel niet waard is. We kijken van tevoren nadrukkelijk met welke types we te maken hebben en hoe zij tegenover de AE staan. Buitenlandse supportergroepen hebben bijvoorbeeld geen ervaring met agenten in burger. Daar houden we rekening mee. En je hebt groepen die extreem gevoelig zijn voor agenten in burger. Zoals bepaalde krakersgroepen in Amsterdam. Mijn ervaring is dat bij de harde kerngroepen de focus op de AE groter is. Omdat zij regelmatig confrontaties met ons hebben en ons kennen, keren ze zich eerder tegen een AE'er dan tegen een anonieme ME'er met helm en schild. Dus we gaan niet pontificaal tussen een hardekerngroep staan als daar geen reden voor is."

Die bekendheid kan ook een preventieve werking hebben, zoals bij voetbalwedstrijden. Ook al lopen we in burger, de fanatieke fans kennen ons wel. We stralen uit: 'Houd er rekening mee, we zien wat je doet.' Een aanhouding is vaak een natuurlijk proces. Je kunt een verdachte 'op de voetjes aanhouden': hem rustig vastpakken, met hem meelopen, in z'n oor fluisteren: 'Politie, je bent aangehouden' en hem meenemen. Dat kan heel snel als we midden in een rel zitten, maar ook heel onopvallend. De drie of vier personen die om hem heen staan merken dat, de grote groep niet. Als we echt in hevige rellen verzeild raken, proberen we een sleutelfiguur aan te houden: iemand die we flinke strafbare feiten

zien plegen. Dan nog kun je iemand er in de hectiek relatief onopvallend en snel uithalen, omdat de aandacht van de massa dan gericht is op de tegenstander of de ME-linie.

Bij openbare ordeverstoringen werken we altijd richting de linie van de ME of het eigen voertuig. Ons voertuig is, meer nog dan bij de ME, onze veilige haven. We houden bijvoorbeeld wel eens aan vanuit de bus, als de sfeer heel grimmig is en er van alles door de lucht vliegt. Soms gebruiken we de bus ook bij een heel onopvallende aanhouding: door de bus te stoppen, iemand naar binnen te hengelen en meteen weer weg te rijden. We zijn altijd heel blij met de bereden politie. De commandant weet al precies aan onze manier van lopen wanneer we iemand gaan aanhouden en blijft met de bereden bij ons in de buurt. En we overleggen veel met de ME wie we gaan aanhouden, zodat zij, als het nodig is, een charge kunnen uitvoeren om ons te onttrekken."

Zijn er momenten dat u besluit om juist uit de situatie te stappen?

"Ja, bijvoorbeeld als je met een extreme explosie van geweld te maken hebt en collega's gewond raken. Dan is het zaak om te stoppen en te hergroeperen. Dat hebben we onlangs meegemaakt. Maar wat er ook gebeurt, de jongens zijn in staat om zich te herpakken en weer professioneel en rustig verder te gaan met hun werk. Daar heb ik enorm veel respect voor."

Kunnen andere politiecollega's in de hitte van het moment altijd het onderscheid maken tussen een AE'er in burger en een relschopper?

"Het gebeurt wel eens dat we wat tikken krijgen van goedbedoelende collega's. Dat is helemaal niet erg. Ik zeg altijd tegen de jongens: bekijk het eens vanuit het perspectief van collega's die daar op linie staan. Ze hebben al zoveel stenen naar het hoofd gekregen terwijl de groep relschoppers treiterig net buiten bereik blijft staan. Als wij dan met acht man en onze aanhouding richting de ME-linie rennen, vaak achterna gezeten door een paar lui, zien sommigen in de hectiek niet meteen dat het de AE is. We komen er altijd al roepend en zwaaiend met 'Politie, AE' aan en meestal gaat het goed maar soms krijg je een paar tikken. Voor honden en paarden moet je meer uitkijken. Bij een van mijn eerste Ajax-Feyenoord-optredens waren destijds veel bijstand-hondengeleiders. Zij kenden onze gezichten niet. Ik weet nog dat we bij dranghekken iemand wilden aanhouden. De hondengeleiders liepen daar aan de zijkant van de linie mee. Ze hebben een dubbele riem waarmee ze hun hond zowel in korte lijn als lange lijn kunnen vasthouden. Een van de honden schoot uit de korte lijn. Ik liep daar als een van de laatsten en hoorde mijn maatje roepen: 'Danny, kijk uit!' In een reflex trok ik mijn onderbeen in. Achter me hoorde ik kaken dichtklappen. De hond werd weer teruggetrokken. Het schuim van zijn bek zat aan de achterkant van mijn broek ter hoogte van mijn hamstring. De hondengeleider trok wat bleek weg. Soms gaat het echt net goed."

Juist het proces van identificeren lijkt een lastige opgave in de hectiek van een optreden.

"We maken ons altijd mondeling bekend bij de persoon die we aanhouden door te roepen: 'Politie, je bent aangehouden.' Voordat mensen dat echt doorhebben staan ze vaak al bij het ME-busje. Als we in de veilige zone zijn, laat een van de AE'ers altijd zijn legitimatie zien, meestal een van het koppel 'pakkers' die net de verdachte hebben aangehouden. Maar dat wij niet herkenbaar zijn, geeft een spanning. Heeft de meute rondom de verdachte altijd door dat de politie aan het werk is? Bij supporters van Nederlandse clubs is dat meestal wel het geval.

Voor sommige buitenlandse clubs is dat minder vanzelfsprekend. Feit is dat we ook te maken hebben met groepen die weten dat we politie zijn, maar zich toch dwars door de beredenen heen proberen te slaan om bij ons te komen en hun vriend te ontzetten.

Als we onze politiehesis aan hebben is het wel duidelijk. Die hebben we ook gedragen toen er in een kroeg in de Rivierenbuurt een confrontatie was met een aantal leden van de Satudarah-motordclub. Sommige bendeleden hadden zich vervolgens verschanst in de binnentuinen. We moesten in het donker gaan zoeken naar leden van deze beruchte motordclub. Dat was trouwens een

hartstikke leuk AE-optreden. De helikopter hing erboven met een warmtebeeldcamera. Vervolgens hebben we onze jasjes aangedaan en zijn we herkenbaar de binnentuinen gaan doorzoeken. Er was wel wat gezonde spanning aanwezig, want het is niet helemaal de normale doelgroep waar je naar gaat zoeken. Er waren vuurwapens aangetroffen en kogelwerende vesten. Uiteindelijk hebben we er vier aangehouden."

Wat voor jongens zijn de AE'ers? En werken er geen vrouwen bij de AE?

"Momenteel werken er geen vrouwen bij de Amsterdamse aanhoudingseenheid. De laatste vrouwelijke collega die bij ons werkzaam was, is enige tijd geleden vertrokken in verband met haar topsportcarrière. Wat overigens niet betekent dat je topsporter moet zijn om bij de AE te kunnen werken. De competenties die we zoeken, zijn diverse eigenschappen die ook vrouwen heel goed kunnen hebben. Het beeld dat soms bestaat van een stel kickboksende idioten of een knokploeg is niet terecht. Ja, het zijn inderdaad sportieve jongens en ja, het zijn collega's met een bepaalde uitstraling. Het zijn jongens die allemaal in hun reguliere werk in gebieden werken waar het druk is. Ze werken vaak in Amsterdam-West of in de binnenstad. Ze worden er niet gelukkig van als het heel rustig is. Hoewel we ook jongens hebben die bijvoorbeeld bij bureau communicatie werken of bij de recherche. Het zijn verder jongens die met alles voorop lopen, met de leukste aanhoudingen binnenkomen en bomvol energie zitten. Het zijn misschien wel haantjes de voorste, maar aan de andere kant ook jongens die zich in groepsverband helemaal wegcijferen en onderdeel van die groep kunnen zijn. Ze zijn zich ervan bewust dat ze het alleen niet redden. Ik vind het fantastisch om te mogen werken met mensen die erg betrokken zijn en eerder in hun professionele energie moeten worden afgeremd dan in beweging gezet om dingen te gaan doen. Als je zo'n club mensen bij elkaar hebt, ben je in staat om de meest ingewikkelde dingen te doen. Tijdens het optreden op de Notweg belde de burgemeester om te zeggen dat hij zo onder de indruk was van de professionaliteit van het optreden. Daar word ik blij van. Ik zou willen zeggen tegen de mensen die bepaalde vooroordelen over de AE hebben: je moet ons eens meemaken bij een optreden zoals op de Notweg. De jongens denken humaan en zijn in staat om ook zo op te treden. De eerste asielzoeker die naar de bus moest worden gebracht ging helemaal door het lint, door emotie en zijn psychische toestand. Waar we normaliter veel eerder een punt bereiken waarop iemand gewoon mee moet, hebben zij tien minuten op deze man ingesproken om hem tot rust te krijgen. Ik was oertrots op hen. Dat zouden mensen ook eens moeten zien."

Marielle.den.breejen@politieacademie.nl

"We krijgen weleens tikken van collega's die ons niet herkennen."

Aanhoudingseenheid

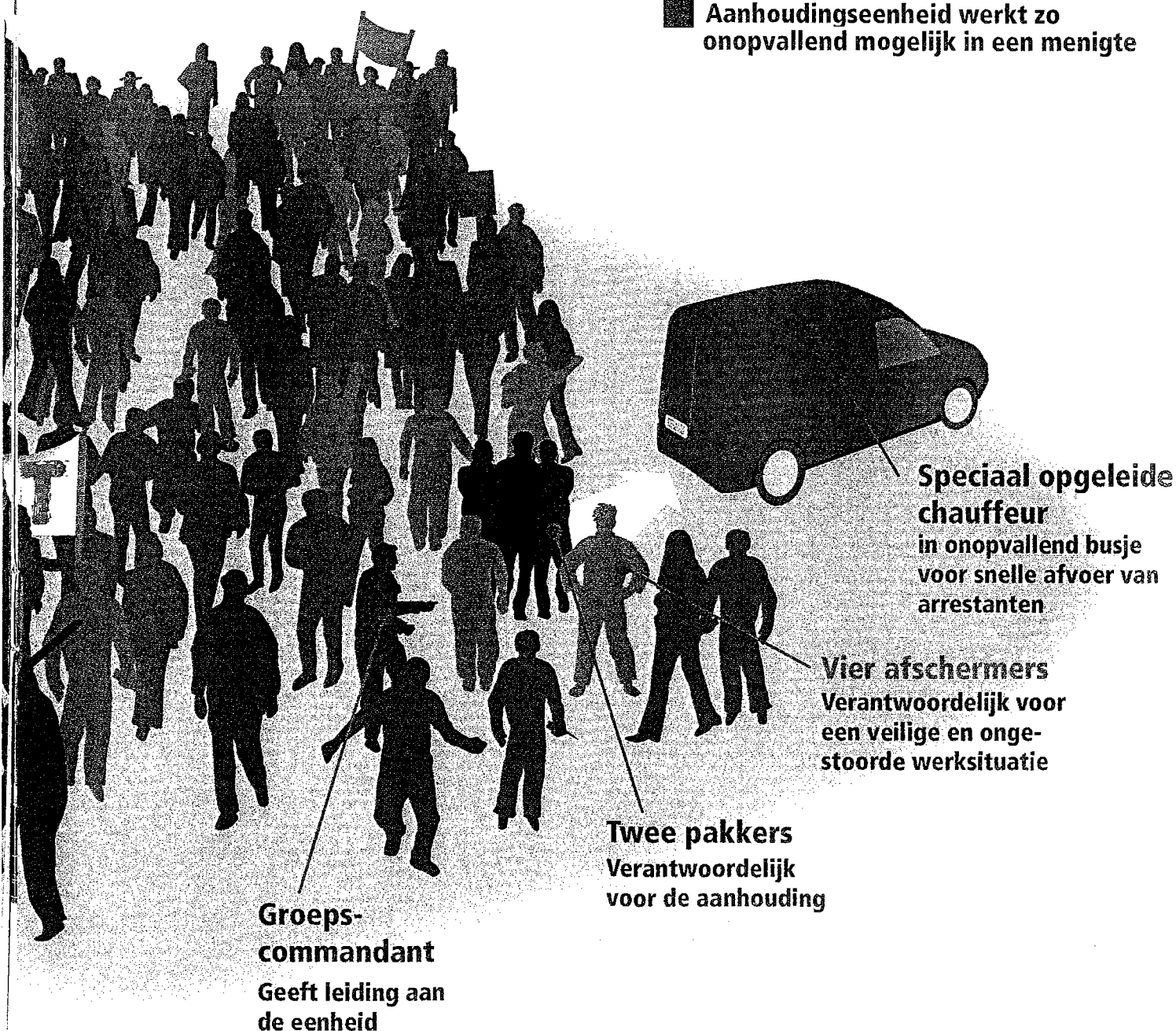
Er zijn landelijk twintig groepen AE. Een regionale eenheid beschikt zelfstandig of samen met andere regionale eenheden, over een of meer aanhoudingseenheden.

Aanhoudingseenheden bestaan uit een groep of sectie. Een groep bestaat uit acht leden, onder wie een groepscommandant – uitsluitend verantwoordelijk voor de organisatie en veiligheid – en een speciaal opgeleide chauffeur. Een sectie omvat een sectiecommandant en twee groepen; een peloton heeft een pelotonscommandant en twee secties. De leden zijn twee 'pakkers', verantwoordelijk voor de aanhouding, en vier 'afschermers', die voor een veilige en ongestoorde werksituatie zorgen. Zij kunnen zelf ook fysiek in actie komen. Enkele groepsleden hebben een nevenfunctie zoals die van verbindingsspecialist, EHBO'er, plaatsvervangend chauffeur en plaatsvervangend groepscommandant.

Registratie Bij elk optreden is een videoteam aanwezig, beschermd door AE'ers, voor het registreren van strafbare feiten en het maken van sfeerplaatjes. Zij verricht geen aanhoudingen. Alle AE'ers worden geïnformeerd over strafbare feiten, zodat verdachten die zij op een later tijdstip signaleren, kunnen worden aangehouden. Vaak wordt na afloop nog een beroep op de beelden gedaan vanwege een aangifte of klacht of een rechtszaak. De huidige AE-opleiding gaat van vier naar vijf weken. Zo komt er een onderdeel Waarnemen Afwijkend gedrag in de opleiding.

>>

**Aanhoudingseenheid werkt zo
onopvallend mogelijk in een menigte**

>> op inzetten op het gebied van openbare orde. Harald Braat is oud-AE'er en teamleider Ondersteunende eenheden aan de Politieacademie: "Risicovolle aanhoudingen - waar bijvoorbeeld een vuurwapen in het spel is - vragen een heel andere dynamiek dan AE-aanhoudingen. Daarbij is het van belang om iemand zo snel mogelijk onder controle te krijgen, door hem bijvoorbeeld naar

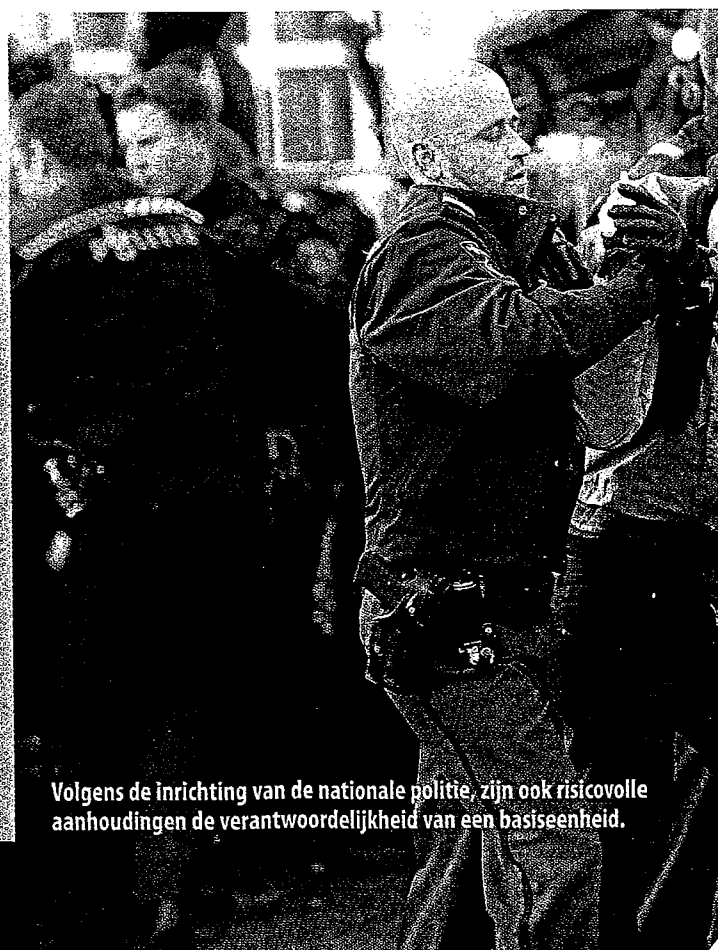
de grond te brengen. Een AE'er trekt op in het publieke domein, leert de omgeving scannen en zo snel mogelijk met de verdachte naar een veilige plaats te gaan. Bij openbare orde-oefeningen zien we wel eens dat een AE'er die veel ervaring heeft met risicovolle aanhoudingen, instinctief met een verdachte naar de grond gaat. Terwijl hij naar een veilige zone moet. Dat wordt lastig als hij tussen derellende voetbalsupporters ligt. Dan is het juist zaak om weg te wezen. AE'ers ervaren het als waardevol om af en toe op de locatie in Ossendrecht te komen trainen in AE-vaardigheden. Vooral als de AE-trainingen in de eigen eenheid wat op een lager pitje komen door de andere werkzaamheden. Zo kunnen ze het niveau weer op peil krijgen."

Danny, AE-commandant in Amsterdam, bemerkte de verschillen in methodiek en ervaring tijdens de kroning vorig jaar. "Tijdens de troonswisseling kregen we bijstand uit andere eenheden. We waren met vier pelotons AE tegelijkertijd aan het werk. Dat is ongekend. Bij een grote huldiging van Ajax werken wij met maximaal twee pelotons. Dat had nog wel wat voeten in de aarde, omdat de meeste eenheden weinig tot geen ervaring hebben binnen de openbare orde, laat staan met een inzet van deze omvang. Daarom hebben we van tevoren een trainingsdag georganiseerd om onze ervaringen te delen. We hebben bijvoorbeeld geoefend hoe je in sectieverband gaat aanhouden en hoe je veilig met je verdachte over een dranghek manoeuvreert, terwijl je ook nog de meute op afstand moet houden. De trainingen waren voor ons weer goede leer- en opfrismomenten. Het is goed om ervaringen met elkaar te delen. Ik was zeer te spreken over de samenwerking met de bijstandseenheden tijdens dit historische evenement. Het

Risicovolle aanhoudingen

De discussie over hoe om te gaan met risicovolle aanhoudingen, die complex zijn maar niet voldoen aan de AT-criteria, speelt landelijk al langer. Het gaat dan bijvoorbeeld om aanhouding van een verzetpleger, een lid van een 1% motorclub of een verdachte die mogelijk beschikt over een vuurwapen.

Er is een brede schakering in de manieren waarop we momenteel in het land risicovolle aanhoudingen doen. De een gebruikt de AE, de ander een openbare orde-team, aldus eenheidschef Frank Paauw. "Strikt genomen, volgens de inrichting van de nationale politie, zijn ook risicovolle aanhoudingen de verantwoordelijkheid van een basiseenheid. Dat is het uitgangspunt, maar wie maakt dat waar in de praktijk? Als ik zomaar even zes mensen uit een basisteam meetrek, is het de vraag of dat goed gaat. Iedereen moet daarvoor toegerust zijn, groepsgericht kunnen werken, eenduidig zijn opgeleid en specifiek getraind. Maar aan die randvoorwaarden voldoen we nog niet. Daarom gaan we - als tussenfase - een voorstel doen om te komen tot eenduidigheid in het grijze vlak tussen het basisteam en het AT. Dat zou zomaar de AE kunnen worden. Op korte termijn gaat er een voorstel naar de korpsleiding. Wat ik echter voorsta, is dat we op een eenduidige manier risicovolle aanhoudingen doen, op dezelfde manier toegerust qua opleiding, trainingen en materieel. Sommige bijzondere eenheden zijn wat dat laatste betreft nu niet te scheiden van het AT. Die scheiding moet duidelijk worden. Als de driedeling duidelijk is tussen AT-aanhoudingen, risicovolle aanhoudingen en reguliere aanhoudingen en er randvoorwaarden komen, weten we precies wat we wel of niet nodig hebben." Voor het doen van risicoaanhoudingen krijgen de - voornamelijk - AE-leden in de betreffende eenheden bij de Politieacademie een extra specifieke VAG-opleiding (Vaardigheden Aanhouden in Groepsverband). Een AE-groep kan dan als VAG-groep worden ingezet. Een enkele eenheid heeft - naast de AE - een zelfstandig opererende VAG-groep, ook wel een Regionale Ondersteuningsgroep of Regionale Interventie Eenheid genoemd. Zodra een besluit is gevallen met betrekking tot de risicovolle aanhoudingen, zal Blauw daar een artikel aan wijden.

Volgens de inrichting van de nationale politie, zijn ook risicovolle aanhoudingen de verantwoordelijkheid van een basiseenheid.

maakte toch weer eens duidelijk dat AE'ers allemaal zo'n beetje uit hetzelfde hout zijn gesneden."

Team AE-leden zijn getraind in het optreden in teamverband, de groepsbinding is sterk. Vakmanschap en broederschap kenmerken de AE, vat docent Braat het samen. "Je moet fysiek heel fit zijn, anders red je het niet. Je moet je mannetje staan. De kracht van een AE'er is om op het juiste moment te kunnen doorpakken. Dat doet niet iedereen. Soms vallen de eersten bij een eerste oefening al af, door een combinatie van stress, spanning en het groepsproces. Heel belangrijk is de actie-intelligentie: kun je schakelen op het juiste moment en doe je dan de juiste dingen? Kun je samenwerken binnen een groep en blijf je authentiek? Laat je je niet meeslepen in gedrag? Dat is denk ik het lastigste van alles." AE-commandant Danny beaamt dat: "Daar besteden we veel aandacht aan bij de selectieprocedure. Een AE'er zal eerder geweld moeten gebruiken dan een ME'er, want de afstand tot de reischoppers is bij ons kleiner. We zijn altijd in de minderheid. Er zijn genoeg momenten dat we eruit moeten komen, of ingesloten kunnen raken. Heb je, ondanks de stress, nog de controle over de situatie? Of ga je tunnelen en mis je daardoor dingen om je heen? In een kleine groep is dat gevaarlijk. Daarbij moet je kunnen switchen tussen niets doen en volop aan de bak gaan, tussen ontspanning en hevige spanningsmomenten. Mijn ervaring is dat actie-intelligentie tot op zekere hoogte te trainen is, maar het heeft zeker met aanleg te maken." Braat is er voorstander van dat er ook een uniforme selectieprocedure komt, wat Frank Paauw

onderschrijft. Hij constateert dat de eenheden nog steeds zelf een selectietest voor de AE doen, waarbij de ene eenheid zwaardere fysieke eisen stelt dan de andere. Daardoor verschillen de niveaus van de studenten die aan de Politieacademie met de AE-opleiding beginnen, soms behoorlijk.

Mobiele eenheid In het verleden eiste de Regeling Mobile Eenheden dat een AE'er, naast de drie jaar ervaring in de BPZ en het voldoen aan de geschiktheidseisen, ook de basisopleiding ME had afgerond. Aanhoudingseenheden moesten immers regelmatig gezamenlijk met basiseenheden ME optreden. Maar omdat de taak en werkzaamheden zo anders zijn dan die van de ME, is daar in de nieuwe regeling van 2007 van afgezien. Het is voldoende als tijdens de opleiding aandacht wordt besteed aan inzicht in elkaars werkzaamheden, taken en verantwoordelijkheden en als men is opgeleid en geoefend in de samenwerking. Maar dat betekent dat AE'ers niet meer in ME-uniform mogen optreden, zoals vroeger wel eens gebeurde in de grote steden. Frank Schef-fer: "Voor de competenties die een AE'er bezit, zie ik geen verschil of hij wel of niet een ME-opleiding heeft gehad. Maar voor het werk in de praktijk is het wel handig. Mijn persoonlijke mening is overigens dat iedere politieagent bepaalde componenten van de ME-procedures moet leren in het initieel onderwijs, zoals riot control en afwijkend gedrag herkennen." Paauw zegt daarover: "De ME-opleiding heeft absoluut meerwaarde. Ik hoor van dienders dat zij daardoor, zeker als zij in ME-verband optreden met andere partijen zoals de beredenen en hondengeleiders, makkelijker de manier van optreden doorzien."

De komst van de nieuwe ME-opleiding, twee jaar geleden, riep even de vraag op of de AE nog wel genoeg bestaansrecht had. De ME heeft namelijk al eigen verkenningseenheden en verricht nu in eigen uniform ook aanhoudingen. De procedures zijn, los van de snelheid, qua techniek hetzelfde als die van de AE. Braat: "In situaties dat de AE er niet is, moet de ME zelf kunnen aanhouden. Maar zodra de ME in een rel komt, kan zij niet meer aanhouden omdat zij bepaalde formaties of afzettingen moet verzorgen. De AE is flexibel. Daarbij is de fysieke gesteldheid, het onder controle brengen en de samenwerking van een AE'er van een ander niveau dan die van een ME'er, zonder de ME hierbij te kort te doen. Dan heeft de AE toch echt meerwaarde."

Wilt u reageren op dit artikel?

Mail aan Marielle.den.breejen@politieacademie.nl

Voor meer informatie:

PKN > Gevaarbeheersing/CCB > Mobiele Eenheid > AE inzetten

